

Spoštovani slavljenec, dvorni svetnik dr. Janko Zerzer, spoštovani člani Jankove družine, dragi prisotni!

Govoriti o človeku, ki je živel več kot 80 let, samo na sebi ni enostavno, še težje pa je, če je slavljenec živel več paralelnih življenj, saj je bil profesor, predsednik raznih društev, ljubitelj glasbe, pevec, inovator in iniciator neverjetno številnih pobud, pisatelj, založnik, politik, in ne nazadnje družinski oče in dedi. Govoriti tudi ni tako lahko zato, ker sem bil dolga leta njegov sosed in ga poznam že kar nekaj časa. Od trenutka, ko se je pripeljal kot študent z Dunaja s citroenom, spačkom, do skupnih vaj za sveški cerkveni zbor in še mnogo tega več.

Ogromno podatkov sem dobil od Nužeja Tolmajerja, ki je bil pri KKZ dolga leta kongenialni partner in sodelavec slavljence. Nekaj gradiva sem dobil tudi od KKZ in od hčerke Nade, saj nihče ne bi mogel opisati lika profesorja Zerzerja bolj kot pa ravno hčerka. Kar boste sedaj slišali, torej niso vsi moji podatki, vendar stojim za njimi in bi lahko bili tudi moji.

Imamo pa danes tudi edinstveno situacijo, ki se nikoli ne bo več ponovila, saj je pred nami človek, ki je davnega leta 1979, torej pred štiridesetimi leti, izročil prvo Tischlerjevo nagrado kulturnemu garaču in vizionarju, dirigentu Lajku Milisavljeviču, izredno uspešnemu zborovodju šentjakobskega mešanega zbora Rož. Ob trenutni renesansi ziljske slovenske pesmi pa vidimo, po štiridesetih letih, kako pomembna je bila vloga Lajka Milisavljeviča in kako pravilna je bila odločitev, da so ravno njemu podelili prvo Tischlerjevo nagrado!

Nagrado je predlagal dipl. inženir Franc Kattnig, odbornik KKZ. Seveda prve podelitve ni mogoče primerjati s tem, kar doživljamo danes. Kot lavdator je bil predviden predsednik KKZ Lovro Kaselj, ki pa je zbolel in je moral v bolnišnico. Nato je gospod Kattnig napisal besedilo in delegiral dr. Zerzerja, da ga prebere. Janko pa je bil ta dan še v Št. Petru pri pouku, tako da je šele zadnji trenutek prišel v Celovec. V dvorani je bila le peščica udeležencev, ne tako kot danes, med njimi tudi župan Guggenberger, torej je bila podelitev dvojezična. Ko je dr. Zerzer bral nemški del in nato obrnil list, o groza, je bil ta list prazen, saj se je pri kopiranju nekaj zataknilo. Podelitev je kljub temu uspela. S tem odlikovanjem je KKZ hotela dati kulturnim garačem svoje priznanje in jim pokazati hvaležnost za vsa prizadevanja. Vse to je bilo torej pred 40-imi leti.

Vmes se je pa veliko zgodilo, zelo veliko, pravzaprav pa že mnogo prej. Štirideset let prej.

Janko Zerzer se je rodil na četrtek, 7. novembra 1935. pri Adamu v Svečah. Rodil se je v zvezdnem znaku ŠKORPIJONA. To so ljubitelji inteligentnih razgovorov, imajo ogromno energijo, istočasno so polni dobrote in spoštovanja za druge. Škorpion nikoli ne razočara, je darežljiv in vliva moč drugim. Službeno škorpion nima rad rutine, nima rad monotonih in mehaničnih poslov. Škorpionji so poleg vsega – rojeni organizatorji in voditelji.

Torej tak škorpionček se je rodil v hiši, kjer so starši imeli trgovino in gostilno. Ta informacija o gostilni je bistvenega pomena, saj je ta gostilna imela svoje posebno poslanstvo, veliko kulturno dvorano, kjer se je skoraj v celoti odvijalo delovanje domačega kulturnega društva KOČNA. Koncerti, igre, materinske proslave, poroke in pogrebi članov in pozneje tudi slikarski tedni. Kultura je bila malemu Janku položena tako rekoč v zibelko. Njegov oče Anton je bil legendarni pevec KOČNE ter cerkvenega zbora, in je sodeloval med drugim tudi v domačem oktetu »Slavčki«. Slavčke je ustanovil dr. Inzko in med zadnjimi živečimi člani so še Lorenz Kušej, oče Martina Kušaja, in Pomucov

Franci iz Bilčovsa. Nastopali niso samo doma, ampak tudi pri Slovencih v Italiji, v Parizu, Nemčiji, na Nizozemskem in v Belgiji – pri slovenskih rudarjih.

Pri Adamu v Svečah je bil naparan njegov oče, mnogo let pozneje pa sta umrla v roku enega leta brat in birt Anton Zerzer in njegov sin Toni. In že samo ob misli, da enkrat ne bo več gostilne pri Adamu, se je Janku trgalo srce.

Obiskoval je ljudsko šolo v Svečah. Leta 1946 pa je prišel v klasično gimnazijo na Plešivec, kjer so študirali vsi nadarjeni šolarji južne Koroške, in se tam udejeval v slovenski dijaški družini. (52/53) Postal je njen predsednik in soustanovitelj dijaškega glasila »Kres«. Tudi zborček je ustanovil. Osmi razred pa je zaradi protislovenskega ozračja končal v Celovcu. Po maturi na humanistični gimnaziji, je na Dunaju študiral poleg germanistike in zgodovine tudi umetnostno zgodovino in solopetje. To o solopetju Svečani pravzaprav nismo vedeli. Kot študent je aktivno in vodilno sodeloval v Klubu slovenskih študentov na Dunaju. Verjetno je na Dunaju spoznal tudi angažirano klubašico in predsednico Kluba, dr. Marijo Erlach, svojo poznejšo ženo. Z Vinkom Zwitterom je bil organizator počitniških srečanj v raznih krajih južne Koroške, kot študent je aktivno in vodilno sodeloval v Klubu slovenskih študentov na Dunaju in bil dvakrat njegov predsednik. Študij zgodovine in nemščine je zaključil z doktorsko diplomom na osnovi disertacije o nemških izposojenkah v slovenskem narečju v vasi Sveče v Rožu.

Po končanem študiju je januarja 1965 začel poučevati nemščino in zgodovino na Zvezni gimnaziji za Slovence v Celovcu. Takoj se je vključil tudi v narodnopolitično in kulturno življenje koroških Slovencev v okviru Narodnega sveta koroških Slovencev in Krščanske kulturne zveze. Paralelno se je angažiral v krajevnem prosvetnem društvu Kočna v Svečah, ki mu je predsedoval od leta 1982 do leta 1989. Pel je v moškem zboru SPD »Kočna« in v cerkvenem zboru v Svečah. Tako kot oče. Brez dvoma pa je ena njegovih največjih zaslug kot predsednik SPD »Kočna« ideja in realizacija Slikarskega tedna leta 1980, pri katerem so sodelovali in sodelujejo umetniki iz Avstrije, Jugoslavije/Slovenije in Italije. Ta Slikarski teden je postal v Svečah stalnica in je bil lani že na vrsti 36.

Dr. Janko Zerzer je bil sopobudnik Koroških kulturnih dnevov v Celovcu, ki jih je Krščanska kulturna zveza prirejala skupno s Slovensko prosvetno zvezo in z Znanstvenim inštitutom v Celovcu. Nosil je glavno breme organizacije in sodeloval tudi kot predavatelj.

Bil je član kulturnega sosveta koroške deželne vlade in Narodnostnega sosveta pri uradu zveznega kanclerja.

Poznamo ga kot dobrega predavatelja (npr. v Katoliškem domu prosvete v Tinjah), vnetega publicista (Mohorjev koledar, Družina in dom), avtorja komentarjev in člankov v naših slovenskih tednikih, predvsem Nedelje in verskega lista Družina, ter avtorja ali prevajalca slovenskih turističnih vodnikov. Leta 1982 sta skupaj z DI Francem Kattningom izdala pravo dragocenost, dvojezični seznam krajevnih imen »Dvojezična Koroška – Zweisprachiges Kärnten«, katerega ponatis je izšel leta 2005. Zerzer je tudi soavtor učbenika Zgodovina koroških Slovencev.

Posvečal se je opisovanju in zapisovanju zanimivosti dvojezičnih krajev. Ti zapisi so izšli v kulturno-umetniškem turističnem vodniku »Po koroških poteh«, ki je bil že trikrat ponatisnjen. Izdala ga je Krščanska kulturna zveza, založila pa Mohorjeva družba v Celovcu. Na osnovi te knjige je leta 2004 nastal istoimenski film, za katerega je napisal scenarij. Film »Po koroških poteh« obstaja v slovenski in nemški verziji in ga je ORF – slovenski spored – v nadaljevanjih predvajal v oddaji »Dober dan, Koroška«.

Janko Zerzer je tudi avtor kulturnega vodiča »Neznano zamejstvo«.

Z veliko vnemo in ljubeznijo se je ukvarjal tudi z življenjepisi naših rajnih duhovnikov, ki jih je v knjižni obliki izdala Sodaliteta. Če vemo, da jih je nad 90, si lahko predstavljamo, kako zahtevno delo je bilo to.

Skupaj s Hanzijem Filipičem je delal tudi na življenjepis in zborniku mojega pokojnega očeta, nakar je zbornik ob izidu imel vsega skupaj skoraj 500 strani. Ogromen trud, ogromna energija, poleg vseh ostalih obveznosti! Zato tudi en ogromen Buh vonej!

Današnji jubilarant je bil tudi med ustanovitelji Glasbene šole na Koroškem, ki je leta 1977 začela delovati z oddelkom v Pliberku in se je nato pod okriljem obeh kulturnih organizacij, Krščanske kulturne zveze in Slovenske prosvetne zveze, razširila na vse dvojezične kraje. Leta 1971 je postal podpredsednik in leta 1983 predsednik Krščanske kulturne zveze. Po predsedniku Lovru Kaslju je tudi on nadaljeval pot, ki jo je leta 1969 začrtal tedanji predsednik dr. Erik Prunč in navezal odprte kulturne stike s Slovenijo, ki jih je bilo dotlej malo.

Pri Krščanski kulturni zvezi je pod vodstvom Janka Zerzerja prišlo do številnih inovacij in pobud, predvsem na področju mladinskega dela, lutkovnega in mladinskega gledališča, ki je v več kot 40-ih letih doseglo raven, na katero smo lahko zelo ponosni. Do danes nepretrgano je delo z režiserji iz Slovenije in Koroške, od leta 1974 naprej vsako leto prirejajo gledališke delavnice za lutkovne in gledališke skupine v Fiesi, danes v Ankaranu. Isto velja tudi za kreativni teden mladih umetnikov na Rebrci pri Poldiju Zundru. Na njegovo iniciativo je Krščanska kulturna zveza začela z **Jezikovnimi počitnicami v Novem mestu**, ki so bile deležne velikega odmeva.

Dr. Janko Zerzer je v okviru Krščanske kulturne zveze ustanovil tudi Društvo prijateljev Slovenske filharmonije, ki skrbi za redne obiske prireditev v Ljubljani, bodisi v Cankarjevem domu, Slovenski filharmoniji, bodisi v Operi SNG v Ljubljani in Mariboru ali celo **St. Peterburgu**. Občasno pa je KKZ organizirala tudi kvalitetne klasične koncerte v Vetrinju, kjer so se predstavili domači glasbeniki. Sploh je klasika njegova velika ljubezen. Za Radio dva je pripravljaj priljubljene oddaje »Iz zlate dvorane«, skoraj 300 oddaj, v katerih je predstavljal klasično glasbo, predvsem slovenske glasbene umetnike.

Ogromno je dr. Janko Zerzer prispeval k dobremu kulturnemu sodelovanju s kulturniki v Sloveniji. Iniciral je tudi kulturno izmenjavo s Slovenci v Italiji, z Zvezo slovenske katoliške prosvete v Gorici in s Slovensko prosveto v Trstu. Vsako leto izmenično prirejajo Primorske dneve na Koroškem in Koroške kulturne dneve na Primorskem.

Dr. Zerzer je bil med prvimi koroškimi Slovenci, ki je obiskal Slovence v zdomstvu, v Severni in Južni Ameriki, Avstraliji, pa tudi v Evropi, ker je želel spoznati njihovo kulturo. Njegov prvi obisk je leta 1986 veljal Slovincem v Argentini, kjer je spoznal bogato šolsko in kulturno dejavnost argentinskih Slovencev.

Zerzerjeva srčna želja je bila, da so slovenski rojaki po svetu, predvsem mlajša generacija, v matični državi predstavljeni v pravi luči. Vedno pa je v matični domovini posređoval tudi kulturno delovanje koroških Slovencev, in tako je prišlo do kulturnih izmenjav med Slovenijo, Koroško in zdomci.

Dr. Janko Zerzer si je v okviru vseh svojih dejavnosti vedno prizadeval za ohranitev slovenskega jezika. To je bilo pravzaprav njegovo življenjsko geslo.

Vrsta njegovih predavanj, govorov in prispevkov v slovenskih medijih je k temu veliko doprinesla. Močno je podpiral akcijo »**Slovenščina moj jezik**«, ki so jo mladi v okviru Katoliške mladine iniciirali v 80-ih letih. Kot zgodovinar in znanstvenik je bil tudi med prvimi, ki je leta 1983 podprl ustanovitev etnološkega oddelka v okviru Krščanske kulturne zveze. Iz njega je leta 1992 nastal Slovenski

narodopisni inštitut »Urban Jarnik«, leta 1994 je bilo ustanovljeno *Narodopisno društvo Urban Jarnik*, ki je danes pravni nosilec inštituta. V društvu, ki redno sodeluje s strokovnimi sodelavci iz Slovenije, Koroške in Primorske in izdaja strokovne publikacije, je bil Janko Zerzer dolga leta – do leta 2018 – v upravnem odboru.

Vedno je bil tudi zagovornik dialoga med koroškimi Slovenci. Kjer je le bilo mogoče, je v sporih skušal najti kompromise. To velja predvsem za koordinacijski odbor Slovenske prosvetne zveze in Krščanske kulturne zveze, ki je začel delovati leta 1969.

Leta 1991 je Janko Zerzer postal ravnatelj Višje šole za gospodarske poklice v Št. Petru pri Št. Jakobu v Rožu. Poleg rednega šolskega pouka je bila v času njegovega ravnateljstva na šoli zelo razgibana kulturna dejavnost na pevske, literarnem in gledališkem področju. Šola je sodelovala z izobraževalnimi ustanovami v Sloveniji in Italiji, predvsem pa je mladino navduševal, da je redno hodila na gledališke predstave v Ljubljano in Kranj. Izmenjava je potekala tudi obratno, slovenski besedni ustvarjalci iz Slovenije in Primorske so bili stalni gostje na tej naši poklicno-izobraževalni šoli, ki jo je Zerzer vodil do leta 1998. Kot ravnatelj je povabil Marjana Stikra, da je dijake v okviru šolskega pouka pripravil za razne kulturne nastope in na zaključne prireditve šole. KKZ je to delno finančno podpirala.

Tako na Slovenski gimnaziji kot tudi na Višji šoli za gospodarske poklice v Št. Petru je bil eden redkih ali pa edini profesor zgodovine, ki se je trudil, da je v pravi luči pokazal zgodovino druge svetovne vojne, usodo Slovencev v pregnanstvu, pa tudi v odporniškem gibanju. Peljal je dijake v Peršmanov muzej, enako tudi na avstrijsko stran Ljubelja, kjer je bila podružnica koncentracijskega taborišča Mauthausen.

Od leta 1967 do leta 1973 je poučeval nemščino in bontón na Slovenski kmetijski šoli v Podravljah. V šolskem letu 1991/1992 pa nemščino na novoustanovljeni Dvojezični zvezni trgovski akademiji v Celovcu. Na zaključnih akademijah Slovenske gimnazije je večkrat nastopal kot bas-bariton-solist pri mešanem mladinskem zboru, ki ga je vodil France Cigan.

Bil je odbornik in preglednik Narodnega sveta koroških Slovencev, od leta 1968 do leta 1970 pa njegov tajnik.

Kot predstavnika KKZ sta na prvih koroških kulturnih dnevih leta 1969 v Delavski zbornici dr. Janko Zerzer in dr. Erik Prunč predlagala, da bi koroški Slovenci nujno potrebovali skupni slovenski znanstveni inštitut. Žal do tega skupnega ni prišlo, ZSO je nekaj let pozneje ustanovila svojega (Slovenski znanstveni inštitut), KKZ pa leta 1983 etnološki oddelek in iz tega pozneje Slovenski narodopisni inštitut Urban Jarnik. Ko je KKZ leta 1971 dobila prvo finančno podporo s strani Slovenije, je lahko razširila svoje osebje, ki je v glavnem služilo društvom v administraciji, razmnoževanju gledaliških besedil in pevske literature. Lahko je nastavila gledališko referentko, ki je imela na skrbi predvsem lutkovne in gledališke delavnice, z osrednjimi koncerti Koroška poje z raznimi težišči je navdušila občinstvo, med drugim s kantato Miklova Zala za zbor, orkester in soliste. Predsedniku Janku Zerzerju je bilo zelo pri srcu, da so lahko uprizorili vsa tri Drabosnjakova gledališka besedila Pastirsko igro, Pasijon in Izgubljenega sina, dva lutkovna muzikala Jurij Muri v Afriki in Sonček, kje si, s katerim so štirikrat gostovali v MG v Celovcu, Srečanje mladinskih zborov itd.

Janko Zerzer pa je bil tudi večkratni predsednik društva Kulturni dom v Celovcu, ki je bilo ustanovljeno leta 1974 in si je prizadevalo za gradnjo kulturnega doma v Celovcu.

Sodeloval je s Študijsko knjižnico na Ravnah (z ravnateljem dr. Francem Sušnikom), nastala je Potujoča knjižnica za obe osrednji kulturni organizaciji na Koroškem. Potem je treba omeniti ustanovitev Kulturnega društva Mohorjan na Prevaljah, s katerim je bilo sodelovanje redno. Zerzer je bil imenovan za častnega člana.

Njegovo publicistično in govorniško delo je obširno. Ko mu je Krščanska kulturna zveza ob »odhodu v pokoj« kot predsednik KKZ leta 2010 zbrala vse govore in članke, se je nabralo toliko gradiva, da je moral proti svoji navadi priti po ta paket z avtom. Sicer se pa med Križno goro, kjer si je pred 40-imi leti ustvaril svoj dom, in centrom Celovca, razen v najbolj skrajnih zimskih razmerah, dosledno vozi s kolesom.

Za Nedeljo je pisal recenzije mariborskih, ljubljanskih in celovških, pa tudi nekaj salzburških opernih predstav. Od leta 1980 do leta 1985 je urejal glasilo Slovenske volilne skupnosti občine Bistrica v Rožu, *Naša občina – Unsere Gemeinde*. On je tudi soavtor učbenika *Zgodovina koroških Slovencev od leta 1918 do danes* (1985) in nemške izdaje *Geschichte der Kärntner Slowenen von 1918 bis zur Gegenwart* (1988).

Bil je tudi pobudnik ponatisa knjige Stefana Singerja Kultur- und Kirchengeschichte des oberen Rosentales (Dekanat Rosegg), des unteren Rosentales (Dekanat Ferlach), des Jauntales (Dekanat Eberndorf, Dekanat Bleiburg), ki ga je pripravila Krščanska kulturna zveza, ter pobudnik za ponatis zbirke pesmi Janeza Scheinigga.

Pa še poseben konjiček odlikuje našega slavljenca: S cepljenjem sadja je dr. Zerzer ohranil nekaj starih sort jabolk, ki jih je dobil s seboj, ko je kot otrok šel past krave, prizna pa tudi, da se mu cepljenje od časa do časa ponesreči, za kar mu je zelo žal. Razmnoževanje vinske trte pa je tako preprosto, da sploh ni treba o tem govoriti, pravi: »Saj je samo treba odrezati poganjek in ga zasaditi na sončnem mestu v zemljo«. Ima pa res veselje, če lahko trto, ki je v Sveče prišla iz Radovljice, prepusti kakemu prijatelju ali sodelavcu in mu lahko privošči to imenitno grozdje.

Dragi Janko, za vse prej naštetu si prejel vrsto odlikovanj:

2004: Državno odlikovanje, srebrni častni znak RS

2015: Priznanje ustanove Naša Slovenija (Kultura-Natura.SI)

2013: Peterlinova nagrada (Društvo slovenskih izobražencev, Trst)

2016: Srebrna plaketa Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti

2016: Zlati častni znak dežele Koroške

Ob koncu bi se dr. Zerzerju, Janku, tudi rad zahvalil, da je leta 1986 obiskal Argentino. Tedaj je namreč prvič srečal pevko Bernardo Fink in jo povabil na tri koncerte. Tako je prav na njegovo posredovanje pri tedanjih kulturnih predstavnikih v Sloveniji leta 1986 prišlo do prvega gostovanja Bernarde v Slovenski filharmoniji v Ljubljani, v tedanji Jugoslaviji, v Celovcu in v Trstu. In če je Joško Tischler pomagal pri njegovi poroki, je Janko Zerzer pomagal pri moji, tako da je Bernarda postala Svečanka in poje pri istem cerkvenem zboru, kjer sta desetletja prepevala tudi Janko in njegov oče Anton.

Verjetno je hotel ojačiti cerkveni zbor z dodatno pevko!

Slavljenec tudi rad omenja v šali, da je bil sveški cerkveni zbor edini na svetu, kjer so – naslonjeno na »Drei Tenöre« – prepevali »Drei Hofräte«.

Namreč dvorni svetnik Valentin Inzko, dvorni svetnik Anton Feinig in dvorni svetnik Janko Zerzer. Že enkratno, ne?

Preden končam, bi rad prosil dr. Zerzerja, da naj razjasni eno kontradikcijo.

Pri prebiranju življenjepisa in intervjujev sem namreč naletel na zanimiv detalj.

Dr. Zerzer namreč pravi, da je vsako nedeljo ob sedmih zjutraj pozvonil na hišna vrata v Celovcu dipl. inženir Kattinig. Citiram: »Potem pa sva tekla, hodila zmerno ali vpletla kako gimnastično vajo, posedela na kakem hlodu in razmišljala o tem, kar bi se dalo realizirati pri Krščanski kulturni zvezi.«

Tu nekaj ne štima. Janko je namreč vsako nedeljo – in to desetletja – pel pri sveškem cerkvenem zboru pri maši ob pol desetih. Ni mogel biti istočasno v Celovcu pri tekanju in potem pri maši v Svečah? Morda nam to lahko razjasni?

Čisto na koncu bi rad povzel nekaj besed in misli hčerke Nade, kaj je bistvo delovanja Janka Zerzerja.

Citiram:

»Če razmišljam, kako bi opisala delovanje mojega očeta na kulturnem področju, da uporabljam ta pojem vzajemno za aktivnost v društvih in v KKZ, za publicistiko in drugo, vidim dve osnovni smernici. Ena je jezik, koroška slovenščina – jezik, ki spada tu sem, v te kraje, in ljudem – tu. Seveda je to zborna slovenščina, ki nas popelje po Sloveniji in prav tako po zamejstvu in diaspori. Ki nam razkriva Prešerna in Cankarja. Prav tako pa je to domača, **narečna** slovenščina.

Narečja, ki so izraz raznolikost, pestrosti Slovencev in slovenščine na Koroškem. Narečja, ki so se razvila v tem kraju, iz te družbe in s to koroško slovensko družbo. Če bomo dajali naprej narečja, bodo naslednje generacije lažje razumele, od kod pridejo in zakaj so tu – narečja jim bodo lahko pokazala njihove korenine, kajti, o tem sem prepričana, jezik in družba se razvijata skupno, drug ob drugem, in se pogojujeta. Misliš lahko to, za kar imaš besede. To, kar ti polni glavo in življenje, pa poskusiš izraziti z novimi pojmi – tako se jeziki razvijajo naprej, in tako lahko iz konstrukcij in besedišča interpretiramo razvoj jezika, tako s pomočjo jezika lahko bolje razumemo življenje in ravnanje ljudi, govorcev. Ohranjevanje narečnega besedišča, in pri jeziku je to uporabljanje, ne arhiviranje v slovarjih, je ena plat, očetovo zavzemanje za družinski jezik pa drugi primer za projekt, ki mu je pri srcu.

Drugo pa je mladina – dati naprej kulturo v naslednjo generacijo. Iz te želje so se porodile številne ideje in zrasle v projekte: naj omenim Jezikovne počitnice v Novem mestu ali pa tudi družinski jezik, pri katerem se oba interesa, obe srčni želji spajata. Generacije mladih je spoznal kot učitelj, jih spremljal del izobrazbene poti in vedno tudi z zanimanjem spremljal njihovo nadaljnjo življenjsko pot in se veselil uspehov. Prav posebej pa mu je v zadovoljstvo, kadar vidi, da uspešni absolventi in absolventke kasneje dajejo naprej jezik svojim otrokom in se vključujejo v slovensko življenje na Koroškem.«

Dvorni svetnik, profesor dr. Janko Zerzer se zelo rad pogovarja v domačem rožanskem narečju. Zato je s hčerko Nado govoril rožansko, draga žena Marija in strina pa **ziljsko oz. brnško narečje**.

Upravičeno je ponosen na svoje vnuke, ki so živeli sred Dunaju in se s svojim dedijem pogovarjajo po domače. Sedaj pa živijo ob Dobškem jezeru.

Njegova velika ljubezen je slovenska beseda, narečna in pisna, kultura, ki ga spremlja skozi vse življenje, kultura, ki je bila njegovo poslanstvo! Smisel življenja!

In če je brez problema kombiniral pisno slovenščino in narečje, za njega tudi nikoli ni bil problem uživati tako vsakdanjo kulturo, kot tudi ono visoko, recimo v operi v St. Peterburgu.

To je za njega ena sama celota!

Zaradi svojih zaslug, za svoje življenjsko delo danes sprejema dr. Zerzer visoko zaslužen, 40. Tischlerjevo nagrado! Čestitamo!